

היום שבו נפתחו שערי-שמיים — ונסגרו

היה איש

רות. היתה בו מידה גדושה של שחצנות מצד רות: ההתנשאות מעל לשאר הערכים. הוא התעלם מדעת הסורים והסעודים, העליב את מלך ירדן, הכניס למלכות את יאסר ערפאת. כל אלה פנו נגדו ונגד יוזמתו. ברגע המכריע מצא סאראת את עצמו ואת מצריים מבודדים בזירה החשובה ביותר — הזירה הערבית.

הוא חזר על שגיאה זו בזירה הפנימית. ברכות הימים, כאשר ראה עצמו כדמות היסטורית, כגדול הפרעונים המודרניים, פתח ב"מסעידיכו" נגד האופוזיציה הפנימית, וברא"ש קנאיהאיסלאם. על כך שילם בחייו.

גם אם לוקחים בחשבון את שגיאותיו הרבות, סאראת נשאר בהיסטוריה כדמות שהיא משכמה ומעלה מעל לפוליטיקאים של דורו — הגדול אחרי דהיגול ולפני גורבאצ'וב.

אלים באותה חרות-שלום רוננת, באותה יד"ד שופעת.
דור שלם של איבה, חמש מילחי מות, אלפי הרוגים — כל זה נשר כחלופירע, כאילו לא היו הרברים מעולם.

ה שבוע, אחרי 12 שנים, איך נראה או תו מאורע היסטורי?

אקצה, סאראת נואם ככנסת, סאראת מתלוצץ עם גולדה מאיר, סאראת מזועזע ביד ושם, סאראת מצדיע לרגל הכחול-לבן, סאראת נפרד בהתרגשות.

כ עבור ימים חזרו המחזות החלומיים על עצמם בכיית מצריים.
חמישה ישראלים מיהרו לקאהיר, עוד לפי

ה היה לפני 12 שנה בריוק. כמוצאיי שבת, ה-19 בנובמבר 1977.
המדינה כולה עצרה את נשימתה. מצלמת הטלוויזיה התמקדה ברלת הסגורה של מטוס, שנחת באותו רגע בנמלתתעופה בן-גוריון ועצר.

בכל רחבי הארץ שבתה התנועה ברחובות. נפש חיה לא הסתובבה בחוצות. אומה שלמה ישבה צמודה אל מקלטייהטלוויזיה. מיליונים ראו ולא האמינו למראה עיניהם.

הרגע שבו העולם עצר את נשימתו: אנוור אל-סאראת בפתח המטוס בלוד, 19.11.77

שום אדם בתולדות מדינת-ישראל אל אינו מגיע לכתפיו.

ה איש ממזל היה מנחם בגין. ה בגין לא היה סאראת שני. הוא היה בגין.

בגין, איש בעל חוש דרמאטי, היה מסוגל להיענות למחווה הראשונה של סאראת. זה הרכה. אבל לא יותר מזה.

פעמים רבות שאלו: מה היה קורה אילו שלטו באותה שעה בישראל אנשי מיפלגת-ה"עבודה, גולדה מאיר, יצחק רבין או שימעון פרס?

התשובה הוודאית: שום דבר לא. הרבר לא היה קורה, ואילו קרה לא היה סאראת מוצא היענות ליוזמתו. סאראת לא היה בא אלמלא

במרכז נשארה דמותו של אנוור אל-סאראת — אדם מיוחד-במינו.

סאראת היה דמות מורכבת. היה בו משהו גאוני: היכולת לחוש את תוכו של עניין, להתעלות מעל לשיגרה הפוליטית, לעשות מעשה שאיש לא היה אף מסוגל להעלותו בדימיון. יחד עם זה היה אדם פשטני, אפילו נאיבי, שלא הבין דברים יסודיים. מעל לכל, סאראת היה אדם יפה. לא רק יפהתואר, אלא גם יפהנפש. היתה לו אותה תכונה נדירה שזאב ז'בוטינסקי קרא לה "הדר" — וזו התכונה שדיברתה מייד אל לב הישראלים מכל השכבות.

היה דרוש איש כזה — גאון נאיבי — כדי לעשות מעשה המשנה את מהלך ההיסטוריה.

יחד עם זאת היו לסאראת שגיאות חמור

ני שהשערים נפתחו רישמית. הם התקבלו במצריים כאילו היו האנשים הראשונים מן המאדים. **הכל רצו לראות אותם, לגעת בהם, לדבר איתם, לחגוג איתם.**

הצוות של הטלוויזיה (אלכס גילעדי ואהוד יערי, שבאו בלי רשות הממונים עליהם), סאמי גרינשפאן, איש ידעויות אחרונות שגרל כמצריים, וצוות העולם הזה (אורי אבנרי והצלם שלמה סתר) הסתובבו בקאהיר באופן חופשי. העיר כולה טבלה בסיסמות וכרגלים. זה היה קרנבל של שלום, שבו השתתפו מיליונים בעיר הדחוטה. התגשם חלום: טיפוס על הפיראמידות, צילום ליד הספינקס, ביקור באל-אזהר, קניות בשוק אל-חלילי. בכל פגישה — עם שר, עם מלצר, עם עורך-עיתון, עם נהגימונית — נתקלו הישר

הדלת נפתחה. בפתח הופיעה דמות מוכרת מהתמונות. הרבר ש"ל-אייאמן קרה.

אה במצב של מילחמה עם ישראל, החליט לפתע פתאום לבוא ולבקר בירושלים, בירת האוייב, כדי לדבר עם ראשי ישראל על שלום.

לא היה לביקור כזה אח ורע בהיס"טוריה. לשווא חיפשו לו תקדים.

48 השעות הבאות עברו על ישראל כמו בחלום. נעלמו ימין ושמאל, ניצים ויונים, אשכנזים ומיזרחים. הכל צהלו למראה האוי"רות, הציפו אותו בגלים של התלהבות. תמונה שלא-תיאמן ררפה תמונה שלא-תיאמן: סאראת מקשיב לתימונת צה"ל המנגנת את ה"הימנון המצרי, סאראת מתפלל במיסגד אל-